

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของทางราชการ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562¹

พันธวีรา กะตะโท²

จากการศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของทางราชการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมาย ประวัติความเป็นมา แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของทางราชการ ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของทางราชการ โดยอ้างอิงได้จากแนวคิดเกี่ยวกับสิทธิความเป็นส่วนตัว ที่เน้นให้เห็นถึงความสำคัญที่มนุษย์ทุกคนต้องปฏิบัติต่อความเป็นส่วนตัวของบุคคลในฐานะที่เป็นสาระสำคัญของสิทธิในความเป็นตัวตนของมนุษย์ ซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ที่จะได้รับการคุ้มครองรวมทั้งแนวคิดด้วยสิทธิส่วนบุคคล (Right to Privacy) ที่หมายถึง สิทธิที่จะอยู่ตามลำพังโดยปลอดจากการแทรกแซงในความเป็นส่วนตัว ที่ทำให้ได้รับความอับอายเดือดร้อน รำคาญใจ หรือนำภาพหรือชื่อไปใช้ประโยชน์ในทางแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ จึงพบว่ามีปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของทางราชการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 แม้ในทางทฤษฎีจะมีกำหนดไว้แต่ในความเป็นจริงแล้วยังพบปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของทางราชการที่ต้องศึกษาและหาคำตอบว่ารัฐจะออกกฎหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลได้จริงหรือไม่

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของทางราชการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ยังไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุมด้วยกันหลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ตามมาตรา 23 ที่บัญญัติว่า “ในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องแจ้งให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทราบก่อน หรือในขณะที่เก็บรวบรวม

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของทางราชการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือรองศาสตราจารย์ ดร.ณฐ สันตาสว่าง และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์จุฑามาศ นิสารัตน์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศรี บัวสวรรค์

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ข้อมูลส่วนบุคคลถึงรายละเอียด ดังต่อไปนี้ เว้นแต่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้ทราบถึงรายละเอียดนั้นอยู่แล้ว (3) ข้อมูลส่วนบุคคลที่จะมีการเก็บรวบรวมและระยะเวลาในการรวบรวมไว้ ทั้งนี้ ในกรณีที่ไม่สามารถกำหนด ระยะเวลาดังกล่าวได้ชัดเจน ให้กำหนดระยะเวลาที่อาจคาดหมายได้ตามมาตรฐานของการเก็บรวบรวม” พบว่า ไม่ได้กำหนดระยะเวลาสูงสุดที่สามารถเก็บหรือถือครองข้อมูล ผู้ศึกษามองว่าเป็นอีกหนึ่งเรื่องที่น่ากังวล เพราะ โดยหลักการแล้วระยะเวลาในการเก็บข้อมูลต้องกำหนดไว้ ส่งผลให้แต่ละหน่วยงานกำหนดระยะเวลาแตกต่างกันไป เช่น มหาวิทยาลัยศรีปทุมได้จัดทำมีประกาศมหาวิทยาลัยศรีปทุม เรื่องนโยบายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมหาวิทยาลัยศรีปทุม (Personal data protection policy of Sripatum University) โดยกำหนดในเรื่อง ระยะเวลาในการจัดเก็บว่า จะจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลไว้ตามระยะเวลาขั้นต่ำที่กฎหมายในเรื่องนั้น ๆ กำหนดไว้ หรือจะจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลไว้ในระยะเวลาอย่างน้อย 10 ปี ส่วนกองทุนบำเหน็จ บำนาญข้าราชการที่กำหนดใน ข้อ 7 เรื่องการเก็บรักษาและการทำลายข้อมูลส่วนบุคคล กล่าวคือ กองทุนจะจัดให้มีระบบการตรวจสอบเพื่อทำลายข้อมูลส่วนบุคคลในกรณีข้อมูลส่วนบุคคลด้านกิจการสมาชิก 10 ปี นับแต่วันที่สมาชิกหรือผู้มีสิทธิรับเงิน ได้รับเงินจากกองทุน โดยถูกต้องครบถ้วน แต่ถ้าเป็นข้อมูลส่วนบุคคลด้านการบริหารทรัพยากรบุคคลจะมีกำหนด 3 ปี เมื่อการสรรหาพนักงานหรือลูกจ้างของกองทุนแต่ละครั้งเสร็จสิ้น มากไปกว่านั้นถ้าเป็นข้อมูลส่วนบุคคลด้านการบริหารสำนักงาน จะมีกำหนด 5 ปี นับแต่วันที่การประชุม อบรม สัมมนา กิจกรรม หรือให้บริการของกองทุนสิ้นสุดลง

ประเด็นปัญหาที่สองในเรื่องของการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นการจำเป็นในการปฏิบัติ ตามกฎหมายเพื่อประโยชน์สาธารณะที่สำคัญ นั้น ตามมาตรา 26 (5)(จ) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 บัญญัติ “ห้ามมิให้เก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ความคิดเห็นทางการเมือง ความเชื่อในลัทธิ ศาสนาหรือปรัชญา พฤติกรรมทางเพศ ประวัติอาชญากรรม ข้อมูลสุขภาพ ความพิการ ข้อมูลสหภาพแรงงาน ข้อมูลพันธุกรรม ข้อมูลชีวภาพ หรือข้อมูลอื่นใดซึ่งกระทบต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ในทำนองเดียวกันตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด โดยไม่ได้รับความยินยอมโดยชัดแจ้งจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เว้นแต่ เป็นการจำเป็นในการปฏิบัติตามกฎหมายเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะที่สำคัญ โดยได้จัดให้มีมาตรการที่เหมาะสมเพื่อคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานและประโยชน์ของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล” ซึ่งการกำหนดเช่นนี้เป็นกรณีที่เปิดกว้างไว้สำหรับกรณีที่ประโยชน์สาธารณะ เท่ากับเปิด ช่องให้กิจการของหน่วยงานรัฐทั้งหลายนำมาเป็นข้ออ้างได้ว่างานนั้นเป็นประโยชน์สาธารณะที่สำคัญ จนอาจ ทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลไม่ได้รับความคุ้มครองจากภาครัฐและส่งผลต่อความปลอดภัยเกี่ยวกับข้อมูลของ ประชาชนเพราะคำว่าประโยชน์สาธารณะที่สำคัญ

ประเด็นปัญหาที่สามปัญหาเกี่ยวกับการใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ทำการเก็บรวบรวมไว้เฉพาะเพื่อกิจการสื่อมวลชน ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 บัญญัติว่า “พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช่บังคับแก่บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ทำการเก็บรวบรวมไว้เฉพาะเพื่อกิจการสื่อมวลชน งานศิลปกรรม หรืองานวรรณกรรมอันเป็นไปตามจริยธรรมแห่งการประกอบวิชาชีพหรือเป็นประโยชน์สาธารณะเท่านั้น” กรณีการเผยแพร่ภาพข่าวของสื่อมวลชนในลักษณะที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้ที่ตกเป็นข่าว โดยเฉพาะผู้บาดเจ็บหรือเสียชีวิตในข่าวอุบัติเหตุหรือในข่าวอาชญากรรม ทำให้เห็นว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลคดียของหน่วยงานของรัฐ เช่น เจ้าพนักงานสอบสวน โรงพยาบาล และการเผยแพร่ภาพข่าวของสื่อมวลชน ในลักษณะที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวตามรัฐธรรมนูญและสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลของเหยื่ออาชญากรรมหลายกรณี

ในปัจจุบันเราจะพบว่าปัญหาของการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนในประเด็นดังกล่าวก็ยังพบเห็นได้อยู่บ่อยครั้งด้วยสภาพการแข่งขันกันของสื่อมวลชนในปัจจุบัน ที่ต้องการให้ผู้รับสารเลือกเปิดรับข่าวสารจากสื่อของตน จนทำให้บางครั้งสื่อมวลชนต่างพยายามแข่งขันกันที่ในใจของผู้รับสาร โดยให้ความสำคัญเพียงแก่คุณค่าข่าวแต่มองข้ามความสำคัญในประเด็นสิทธิส่วนบุคคลของผู้ที่ตกเป็นข่าว จนกลายเป็นปัญหาที่สะสมเรื้อรังที่ถูковиพากษ์วิจารณ์มาอย่างยาวนานและเป็นปัญหาที่ยากเกินจะแก้ไข

ประเด็นปัญหาที่สี่ปัญหาเกี่ยวกับการรักษาความลับข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนอันสืบเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ของทางราชการ ตามมาตรา 27 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล โดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เว้นแต่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่เก็บรวบรวมได้โดยได้รับยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอมตามมาตรา 24 หรือมาตรา 26” จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ผู้ควบคุมข้อมูลไม่ว่าจะเป็นบุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ถูกห้ามมิให้ใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล โดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เว้นแต่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่เก็บรวบรวมได้โดยได้รับยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอม ตามมาตรา 24 หรือ 26 ซึ่งมาตราดังกล่าวเป็นกรณีที่สามที่สามสามารถเก็บรวบรวมข้อมูลได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่า มาตรา 27 วรรคหนึ่ง บัญญัติให้การเก็บรวบรวมข้อมูลที่ไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลสามารถใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลได้โดยไม่ต้องขอความยินยอมเท่ากับว่าในตอนแรกที่เก็บรวบรวมข้อมูลไม่ได้ให้ความยินยอม ต่อมาในการใช้หรือเปิดเผยข้อมูลก็ยังไม่ต้องให้ความยินยอม ทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวไม่ได้รับความคุ้มครองเลยจากทั้งสองขั้นตอน ซึ่งข้อมูลตามมาตรา

26 เป็นข้อมูลที่มีความอ่อนไหว ละเอียดย่อยและมีลักษณะความเป็นส่วนตัว ในการใช้หรือเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวควรคำนึงถึงความปลอดภัยของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลและประโยชน์ที่จะได้รับ

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของทางราชการ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้มีการรับประกันเป็นการเฉพาะว่าช่วงเวลาข้อมูลส่วนบุคคลจะถูกเก็บรักษาไว้นั้น ถูกกำหนดขอบเขตระยะเวลาไว้ให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อรับประกันว่าข้อมูลส่วนบุคคลจะไม่ถูกเก็บรักษานานกว่าที่จำเป็น และข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องถูกเก็บรักษาไว้ในระยะเวลาเพียงเท่าที่จำเป็นสำหรับการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวเท่านั้น นอกจากนี้ต้องกำหนดกระบวนการเกี่ยวกับการเก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคลและควรกำหนดระยะเวลาต่ำสุดและสูงสุดของการเก็บรักษาข้อมูลไว้ด้วย ดังนั้น ผู้ศึกษาเห็นควรให้มีการเพิ่มเติมบทบัญญัติโดยกำหนดประเภทและระยะเวลาของการเก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคลไว้ในบัญชีท้ายพระราชบัญญัติเพื่อให้เป็นมาตรฐานสำหรับหน่วยงานที่จะนำไปใช้ในการกำหนดระยะเวลา โดยอ้างอิงมาจากระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ พ.ศ. 2526 ข้อ 57 มีรายละเอียดดังนี้

อายุการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล โดยปกติให้เก็บไว้ไม่น้อยกว่า 10 ปี เว้นแต่ข้อมูลส่วนบุคคลดังต่อไปนี้

1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลที่ต้องสงวนเป็นความลับ ให้ปฏิบัติตามกฎหมาย หรือระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ หรือระเบียบว่าด้วยการรักษาความลับของทางราชการ

1.2 ข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นหลักฐานทางอาชญากรรม ส่วนของศาลหรือของพนักงานสอบสวนหรือหนังสืออื่นใดที่มีกฎหมาย หรือระเบียบแบบแผนกำหนดไว้เป็นพิเศษแล้ว การเก็บให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบแบบแผนว่าด้วยการนั้น

1.3 ข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นเรื่องธรรมดาสามัญซึ่งไม่มีความสำคัญ เมื่อดำเนินการแล้วเสร็จให้เก็บไว้ไม่น้อยกว่า 1 ปี

2. ปัญหาการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นการจำเป็นในการปฏิบัติตามกฎหมายเพื่อประโยชน์สาธารณะที่สำคัญ ข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ความคิดเห็นทางการเมือง ความเชื่อในลัทธิ ศาสนาหรือปรัชญา พฤติกรรมทางเพศ ประวัติอาชญากรรม ข้อมูลสุขภาพ ความพิการ ข้อมูลสหภาพแรงงาน ข้อมูลพันธุกรรม ข้อมูลชีวภาพ หรือข้อมูลอื่นใดซึ่งกระทบต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลในทำนองเดียวกันตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ซึ่งข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความอ่อนไหว (Sensitive Data) ซึ่ง

จะต้องให้การคุ้มครองเข้มงวดกว่าข้อมูลส่วนบุคคลธรรมดา ผู้ศึกษาเสนอขอเสนอแนะให้แก้บทบัญญัติใน มาตรา 26 (5)(จ) ที่บัญญัติว่า

“ห้ามมิให้เก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ความคิดเห็นทางการเมือง ความเชื่อ ในลัทธิ ศาสนาหรือปรัชญา พฤติกรรมทางเพศ ประวัติอาชญากรรม ข้อมูลสุขภาพ ความพิการ ข้อมูลสหภาพ แรงงาน ข้อมูลพันธุกรรม ข้อมูลชีวภาพ หรือข้อมูลอื่นใดซึ่งกระทบต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลในทำนอง เดียวกันตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด โดยไม่ได้รับความยินยอมโดยชัดแจ้งจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เว้นแต่ เป็นการจำเป็นในการปฏิบัติตามกฎหมายเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะที่สำคัญ โดยได้จัดให้มีมาตรการที่เหมาะสมเพื่อคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานและประโยชน์ของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล”

แก้เป็น “ห้ามมิให้เก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ความคิดเห็นทางการเมือง ความเชื่อในลัทธิ ศาสนาหรือปรัชญา พฤติกรรมทางเพศ ประวัติอาชญากรรม ข้อมูลสุขภาพ ความพิการ ข้อมูล สหภาพแรงงาน ข้อมูลพันธุกรรม ข้อมูลชีวภาพ หรือข้อมูลอื่นใดซึ่งกระทบต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลใน ทำนองเดียวกันตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด โดยไม่ได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากเจ้าของข้อมูล ส่วนบุคคล”

3. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ทำการเก็บรวบรวมไว้เฉพาะเพื่อกิจการ สื่อมวลชน ดังนั้น การยกเว้นไม่ให้นำบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับเท่ากับว่าการกระทำของ กิจการสื่อมวลชนก็จะไม่ผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 มาตรา 32 ผู้ศึกษาเห็นควรแก้ไขบทบัญญัติใน มาตรา 4 (3) ที่บัญญัติว่า

“พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ทำการเก็บ รวบรวมไว้เฉพาะเพื่อกิจการสื่อมวลชนงานศิลปกรรมหรืองานวรรณกรรมอันเป็นไปตามจริยธรรมแห่งการ ประกอบวิชาชีพหรือเป็นประโยชน์สาธารณะเท่านั้น”

แก้เป็น “พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ ทำ การเก็บรวบรวมไว้เฉพาะเพื่อกิจการสื่อมวลชน งานศิลปกรรม หรืองานวรรณกรรม ตราบเท่าที่ไม่เป็นการ ละเมิดหรือกระทบต่อสิทธิของบุคคลและเป็นไปตามจริยธรรมแห่งการประกอบวิชาชีพหรือเป็นประโยชน์ สาธารณะเท่านั้น”

4. ปัญหาเกี่ยวกับการรักษาความลับข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนอันสืบเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ ของทางราชการ การปฏิบัติหน้าที่ของทางราชการ หมายถึง การปฏิบัติงานที่อยู่ในความรับผิดชอบของตัว ข้าราชการโดยตรง ดังนั้น ผู้ศึกษาเห็นว่าหากได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในเรื่องของรายละเอียดของข้อยกเว้นที่ให้ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล เช่น ห้ามมิให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล โดย

ไม่ได้ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เว้นแต่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่เก็บรวบรวมได้โดยได้รับยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอมตามมาตรา 24 หรือมาตรา 26 โดยคำนึงถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงาน ประโยชน์สาธารณะ ความปลอดภัยของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกัน

เอกสารอ้างอิง

นคร เสรีรักษ์. ความเป็นส่วนตัว:ความคิด ความรู้ ความจริง และพัฒนาการเรื่องการคุ้มครองข้อมูลบุคคลในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: พี.เพรส, 2557.

บรรศักดิ์ อุวรรณโน. กฎหมายมหาชน เล่ม 1 : วิวัฒนาการทางปรัชญาและลักษณะของกฎหมายมหาชนยุคต่างๆ . กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2544.

สุพิศ ปราณีตพลกรัง. การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล. พิมพ์ครั้งที่ 1, กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2563.